

Številka 6.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Najnovejšemu „literatu“.

Zložil Antidominicus.

III.

Pisal sim po šegi stari,
Novih slik me bog ovari.
Koseski, glosa XX.

Ovija vence slave ti
Slovenec okrog glave ti,
Ker jezik nov si mu ustvaril,
Okus estetični mu skvaril.

Pač imel dobro voljo si,
Imel lehkó najboljo si,
A treba moči je in hteti,
Kdor struno pravo če zadeti.

Ti voljo dobro imel si,
A manjkalo ti je moči,
Res mnog si proizvod ustvaril,
Okus, hoteč ga »čistiti«, pa skvaril.

Pisatelj, vam bodi vzor
Umetno zrisani prizor
Peklenskih njegovih pošasti —
Ko čitaš to — nebeške slasti.

To um bistri, blaži srcé,
Ko prečitavaš knjige te,
Ta tečna tvoja dušna »paša«
Ubláčila bo srca naša.

I jezik tvoj vsakdanji ni,
V njem mnogo še je besedi,
Ki brez uspeha ti oko jih
Vê vseh slovarjih išče tvojih.

Ti pač pisatelj spreten si
In narodno umeten si,
Izumel si figur pojetskih
In besedi gorjansko-kmetških.

I nedoločni nemški član
Pri tebi še je spoštovan,
Oj Trubar, vrli naš starina,
Dovolj Ti v nas je še spomina!

Nad tristo je minolo let
Kar knjige si dajal med svet,
Nekterim piscem se pisava
Pa Tvoja zdi še vedno prava.

Še je izmed pisateljev
Ti nekaj posnemáteljev,
Ki, kar jim čili duh ustvari,
Napišejo po »šegi stari«.

Zvršiti treba! Spev naj ta
V čast »literatu« se konča,
Spomin njegov naj se ohrani
Povsod, kjer bivajo Slovani!

Epilog.

Da v roko sem prijel pero
In kritiko šel pisat to,
Zdi čudno to se vam tako?
Šepečete mi, da preveč
In prehudó vihtél sem meč

Češ: nekaj pač je zlobnosti,
Morda celó osóbnosti,
Ne! Pisal nisem zlovoljan,
Resnica mora pa na dan,
A kar ni všeč njegovi glavi,
To naj pa javno mi popravi.

Slika iz življenja v nekem trgu na Slovenskem.

Spisal C—t—ž.

(Dalje.)

VII.

edo je ne pozna glasovite, usodepolne, po širnem svetu udomačene stare institucije: tisto vsakdanje popoldansko posedanje žensk pri kavi. Kar je možu društvo, klub, kavarna, gostilna, in kar je družih tacih koristnih ali nekoristnih naprav, iste važnosti so „kafetraču“ posvečeni ti sestanki onemu ženstvu, ki je bilo — izbiraje roditelje svoje — dovolj previdno, da mu ni treba roki si žuliti za ljubi, vsakdanji kruhek — osobito pa onemu ženstvu, ki stoji ob robu groba vseh svojih nekedanjih visokoletičih dekliških nād in katero skoro nima družega posla na okrogli ti zemlji, nego zavidati druge.

Kava je sicer dobra pijača (seveda za onega, komur ugaje) in pravo je imel svoje dni finančni naš minister, trdeč, da se nje konsum ne bode zmanjšal, ako bi ji tudi cena vsled povišane colnine, malo poskočila. In vender je kava pri rečenih sestankih le postranska stvar, nekaka španjska stena, za katero se skriva drugi, ne posebno plemeniti smoter.

Ali naj si žé bode, kakor hoče: ženska ta shajališča vplivala so tudi v našem trgu prav mogočno na razvitek vsakdanjih socijalnih homatij. Ako smo rekli, da je branjevka važno kolesce, smemo pač reči, da so ta shajališča cel, važen kompleks v mehanizmu tržkega življenja. Kar se dogaja tam pri branjevki, isto se dogaja tudi tukaj; razloček je le-ta, da se tam zbira jako mešana družba, tu pa ženske iz samih takozvanih „boljših hiš“. Vsaka pride kar oprtana z raznimi novicami, resničnimi in izmišljenimi; tu se vse te vesti na drobno razrešetajo in prědno se razide zgovorna ta družba, naraste kaka malenkostna dogodbica — če je sploh bilo kaj resnice na nji — enako v dolino valečemu se plazu do gorostasne, škandalozne affere. In da se vest o ti afféri bliskoma raznese na vse štiri vetrove sveta, zató že skrbi vsaka pojedina iz čistite te družbe. Tako oglodajo čast mnogokatero spoštovanja vredne osebe. A motil bi se, kedor bi menil

da jedna drugi prizanašajo. Danes, recimo, povabila jih je gospa Zagorčeva na kavo. Slabosti vseh nenavzočih tržanov defilovati morajo pred temi, glede grehov drugih ljudij neizprosno strogimi sodnicami. Povod madeži, povsod maroge, le družina denašnje pogoščevalke blešči se v nekaljenem svitu. Če se pa snidejo jutri pri gospé Fertačevi in če Zagorčevka slučajno ni navzoča, no pa to poslednjo obdelajo in ne puste niti jednega samoga dobrega lasu na nji. Vse včerajšno slavje je otmnelo.

Najljubša žrtva so pa mlade gospodične odličnih družin, imejoče na sebi neodpustno slabost, da jim tako obrekovanje in obiranje ljudij ne ugaja in ki se vsled tega ogibajo kolikor možno, tacih shodov. Z Argusovimi očesi preže na vsak korak dotičnice, nestrpnno iskaje kake prilike, da bi mogle dati duška nevolji svoji.

* * *

Tako žensko inkvizicijo imeli smo torej tudi pri nas. Ta je neutrudno zaslédovala Dolnikovo Ljudmilo, katerej pa to slavno sodišče dosedaj ni moglo nič kaj do živega. K večem, da so sikale zlovoljne opomnje; »o neumni goski«, »kaj misli ka-li da je?!« itd., a to so le nezatni zbadljaji, ki ne skelé pametnega človeka. In Ljudmila je bila zares pametna.

Ako bi hoteli prisposodobiti tržkega življenja pojave parlamentarnemu življenju, dati bi morali sestankom pri branjevki naslov »dolenje«, onim pri kavi pa naslov »gorenje« zbornice. Obe zbornici bili sta méj sabo v trdnem kontaktu; novice, došle »dolenji« zbornici, poročale so se dosledno tudi »gorenji« zbornici — neutrudna posredovalka mej obema zbornicama bila je pekovka. Ni čuda torej, da so različne naše gospe in gospodične kmalu zvedele o razmerji mej Ivanom Koprivarjem in Dolnikovo Ljudmilo.

Ker so se vse matere in hčere, živo zanimale za Koprivarja, napravila je ta vest pravo revolucijo mej njimi. To vam je bilo sikanje, žuborenje in kihanje; vzbujenost bila je obča. Prevarjeni računajoči egoizem, žaljeno samoljubje, ženska zavist — vsi ti zlobni instinkti zanetili so visoko švigajoč plamen. Raznimi načini dajale so duška penečim čustvom svojim, nekatere bolj »adagio« druge »fortissimo«, a konečno zlile so

se vse te melodije v jeden sam, mogočen akord — željo do maščevanja.

Seveda: sešle so se hitro k slovesni seji.

Prišla je gospa Zagorčevka z dvema hčerama, gospa Fertačeva s tremi, Motovilčevka s svojo jedinko, šestdesetletna gospodična Berlizgova, tridesetletna gospodična Ferlugova in več drugih.

„Ali ste čule, à?!“ — oglasi se prva resolutna in gostobesedna gospa Fertačeva in pové še jedenkrat vse óno, kar je zvedela od pekovke, samo da vso povest še garnira z raznimi pikantnostimi, ki so pa bile seveda plod bujne njene fantazije. Končavši svoj govor pa še prav hinavsko pritakne: „A, kedo bi si bil to mislil?!“ —

„Kaj, to se Vam čudno zdi? Meni pa prav nič, jaz sem vse to že zdavno slutila“ — pregovori, kolikor možno prepričevalno, gospa Zagorčeva. Zagorčevka je namreč hotela biti vsikdar in mej vsemi naj prebrisanjša; naj se je zgodilo, karkoli hotelo in če smo bili vsi presenečeni, ona ne, ona je „vse to že davno slutila.“

„O, tudi jaz sem dobro vedela, da je to dekle vse drugače, nego se kaže“ — odreže se Fertačevka, ker nikakor ni hotela, da bi jo Zagorčevka v tako mnogoštevilni družbi glede prebrisanosti prekosila — „pa nisem hotela nič reči.“

„Da, da; tihe vode najgloblje deró, ta je že stara“ — pripomni malo pohlevneje jedna gospodičin Fertačevih — „in kakó se resno drži, kakor“ —

„Kaj resno, pojte no, hinavka, koketa je, da je ni take“ — prestriže besedo, s štirimi prsti desne roke ob mizo potrkuje, šestdesetletna gospodična Berlizgova.

Roki na prsih sklenivši in z glavo kimaje — kakor bi hotela reči: poglejte me, kakó jaz vse uganem — poprime zopet Fertačevka besedo: „No, sem-li dobro pogodila ali ne, ko sem hčeram svojim svetovala, naj se ne družijo z tisto Ljudmilo?!“ — V resnici pa so ona in njene hčere vse poskušale, da bi se bile približale „tisti Ljudmili.“ Seveda, grozdje, ki previsoko visi, da ni móči blizu, je po navadi „kislo.“

„In pa tisti Koprivar, kdo bi si bil mislil? Človek bi menil, da ga je samo solidnost. Ne ne, mi nismo bili taki — zatrdila je gospodična Berlizgova,

dobro vedoč, da ni nikogar blizu, ki bi bil čital v knjigi burne njene mladosti.

„Verjemite mi ali ne, meni ni tisti človek nikoli ugajal; tako nekaj zopernega, potuhnjenega ima na sebi“ — lagala se je tridesetletna gospodična Ferlugova. Čuvši gorostasno to laž spogledale so se prav pomembno zbrane klepetulje in nasmehnile rahlo, ker so dobro vedele, koliko si je ravno Ferlugova prizadela, da bi bila ujela učitelja Koprivarja. Ocvela ta devica pa teh pogledov in tega posmeha ni opazila, kajti bila je takó vzbunjena, da je kar vse bingljalo na nji: vsi trakci, vse mašence in pri ušesih zakolobarjeni koderci. „Škandal pa je to — škandal“ vskliknila je konečno in pridejala nekoliko izmišljotin, ki so se naravnost doteknile Ljudmiline ženske časti. Obrekovalo se je še mnogo, ubogi deklici, katere duša je bila čista, kakor zlato, natvezale so stvari, o katerih revica niti pojma ni imela: slednjič je zašel pogovor celo na taka pota, da mu mi ne moremo slediti.

„Ni moja navada, da bi se vtikala v zadeve drugih ljudi, ali to pa rečem: sramota pa je za Dolnikovo hišo, da se take skandalozne stvari vrše za hrbtom gospodarja in očeta. Je-li slep, ali ka-li!“

„Ali jaz bi mu ne hotela nič reči, za ves svet ne, vsak naj zase skrbi, pa je!“

Zláto je to pravilo v človeškem življenji, ali Fertačevki imelo je le vrednost popirnate dekoracije — izrekla jo je le tako zavoljo lepšega, — kajti mislila in nameravala je ravno protivno. In ženska družba je dobro razumela ta migljaj s kolom.

Zagorčevka se je takoj odzvala:

„Prav imate, vsak pred svojim pragom naj pomete, — vsak záse, Bog za vse — dobro bi pa le bilo, da bi kedó Dolnika opozoril na pretečo nevarnost; Bog ne daj, da bi hotela prepir sejati v družino bližnjega, to pa vem, da bi bil Ljudmilin oče hvaležen onemu, ki bi mu pojasnil, kaj se za njegovim hrbtom vrši.“

Misel ta prevzela je kmalo vso družbo, debatovali so še nekoliko časa o nji in kmalu so v popolnem soglasji storile važen sklep: oče Dolnik naj zvedo o kaznjivem in sramotnem razmerji mej hčerjo njegovo in učiteljem Koprivarjem.

Tako so se jeli zbirati oblaki nad našema ljubimcema.

(Dalje prih.)

Stari Olimp v sedanjem času.

Humoreska v distihih; zložil I. Toporiš.

(Dalje.)

Dolgo je pesem koval, naredil še le je dve strofi
 »Danes pa nisem za to, pesem ne gre izpod rok,«
 Misli Apolo in tolče počasi ob mizo si mero,
 »Biti še mora nocoj, predno bo polunoči,
 Pesmica že narejena in jutri voščim Junoni
 Pesnico lepo jej dam, katero bom zložil nocoj.«
 Delal je pesem naprej, a našel pripravne ni rime,
 Zadnja beseda je »dal« — rime na »al« je iskal,
 Slednjič zapiše »veljal« in — pesem je bila končana,
 Enkrat prebere jo še, ura udari enó.
 Bil je že truden, zaspan Apolo in komaj jo gledal,
 V postelj ni mogel iti, v onej je spaval Vulkan.
 Hitro ugasnil je luč in legel na mehki je divan,
 Tukaj je kmalu zaspal, krasne je sanje imel.
 Sanjal nebeški je pevec o godu boginje Junone,
 Da ji je pesem podal, pesmico pésníštva cvet;
 Da jo je brala glasno bogovom, ki bili so zbrani
 V sobi vladarjá nebá, kateri se je veselil,
 Da je Apolo takó njegovo soprogo počastil.
 Glasno zakličejo vsi: »Dolgo naj pevec živi! . . .«
 Zdáj izbudi se poet, na vzhodu se že je danilo. —
 »Hitro na noge Vulkan, dela na vzhodu se dan!
 Vstani in idi pod zemljo!« je rekel Apolo Hefajstu,
 »Tebe še spremim do vrat, da jih za tabo zaprem!«
 Tihó bogova sta šla iz sobe do vrat po stopnjicah,
 Tu se Vulkan poslovi, vrne nazaj se poet.

IX.

Solnce je krasno sijalo v dvorano gospoda vladarja,
 Danes Junone je god, danes vesel bode dan!
 Našlo je solnce Junono, kraljico, v prekrasni obleki.
 Jupiter trdno je spal, solnce ga vendar zbudi.
 Misel, da danes je god preljube njegove soproge,
 Spravi ga koj na nogé, k ženi se takoj podá.
 »Ljuba soproga!« jej reče »glej danes tvoj god se obhaja
 Vošim zatorej ti vse, kar si ti sama želiš.
 Vse, kar te razveseljuje in tebi, Junona, ugaja!«
 »Hvala ti lepa za to!« Juno zahvali se mu.
 V kuhinjo zdaj se podá, da ondi napravi zajutrek,
 Oče si pipo prižge, katero iz kota je vzel.
 Okno odpre si in gleda z veseljem na zemljo pod sabo,
 Gleda na mesta, vasi, hribe, doline, goré.
 Reke, srebrni trakovi, so krasno bliščale se v solnci,
 Ktero je ravno izšlo in obsijalo zemljo.

Lahne meglice so v zrak se dvigale proti Olimpu,
 Kjer gospoduje vladár, zemlje, nebá gospodar.
 Kmalu zginole so té in čisto postalo nebó je
 — Bile pokorne so še večnega volji Boga.
 Videle so, da zemljo nebeški vladar ogleduje,
 Da ne motile bi ga, hitro izginile so. —
 »Ko bi imel daljnogled, pogledal bi, kaj da Prometej
 V górah kavkaških počne, srčno bi videl ga rad.
 Svoj daljnogled sem razbil, ko doli zapazil sem ogenj,
 Kterega je Prometej meni po noči ukrál.
 Glej no, Apolo ima ga in ta mi ga bode posodil,
 Takoj se k njemu podam, vem da mi bode ga dal.
 Jupiter hoče k Apolonu iti, a vrata odpro se.
 Žena Junona pred njim z jeznim obrazom stoji.
 »Včeraj je tukaj Hefajst pri tebi do dobra napil se,«
 Urno Junona prične, jeze rudeča je vsa,
 »Ondi pri kuhinji je polomljena stvar mi razbila,
 Lonec in zlila vodó, tlak je ves moker okrog!
 Kdo mi bo šel po vodó, da skuhati morem zajutrek?
 Sama gotovo ne grem, Hebe pa zdaj ni doma?«
 »Ljuba soproga nikar, nikar se mi danes ne jezi,
 Veš, da je danes Tvoj god, vódo ti jaz preskrbim!«
 Jupiter reče in gré k Apolonu, da bi posodil
 Slednji mu svoj daljnogled, ki je še skoraj bil nov.
 Videl je lóncem razbit in vodo po tlaku razlito,
 Glasno se zdaj zasméji, hitro k Apolonu gré,
 Malo potrka in stopi v sobano nebeškega pevca,
 Ta pred zrcalom je stal, gladil je dolge lasé,
 Jupiter za daljnogled ga prosi, naj mu ga posodi.
 »Takoj, nebeški vladar!« Jupitru reče poet,
 »Danes ne bodem ga rabil, opraviti imam obilo,
 S srčnim veseljem ga dam, kaže izvrstno zares!«
 Jupiter vzame to reč in reče Apolonu to-le:
 »Si li po noči kaj čul, ni bil li zunaj ropot?«
 »Dobro vem, večni vladar, Hefajst je razgrajal po uóci,
 Spravil sem reveža sem, komaj je stal na nogah,
 Tukaj pri meni je spal in zjutraj sem spremil do vrat ga,
 Vodo iz lonca je zlil, ko je zadel tje ob zid!«
 To je povedal nebeški poet vladarju Olimpa.
 »Prav da si storil tako, da se pobil ni Vulkan!«
 Reče mu Jupiter oče, se poslovi in otide.
 V svojo dvorano ni šel, žene se večni je bal.
 Šel je k Minervi, da ona vodó bi prinesla Junoni,
 Ktero razlil je Hefajst, zraven še lonec razbil.

(Dalje prihodnjé.)

Attila.

Romanca, zložil Kilometer.

Ljubil je žvenket orožja
Attila, zvan šiba božja,
Bližal torej se z vojsko
Je Ital'ji, da bi jo
Oropal in podjarmil.

Rimci so hudo se bali,
Stokali, ter se jokali,
Litanije, križev pot
So molili zdaj povsod,
Pridno se postili.

In ko beda ta ne mine.
Papeža to slednjič gine;
Mislił dolgo je Leon;
»Čakaj hunski me coujon,
Boš ljudi mi dražil.«

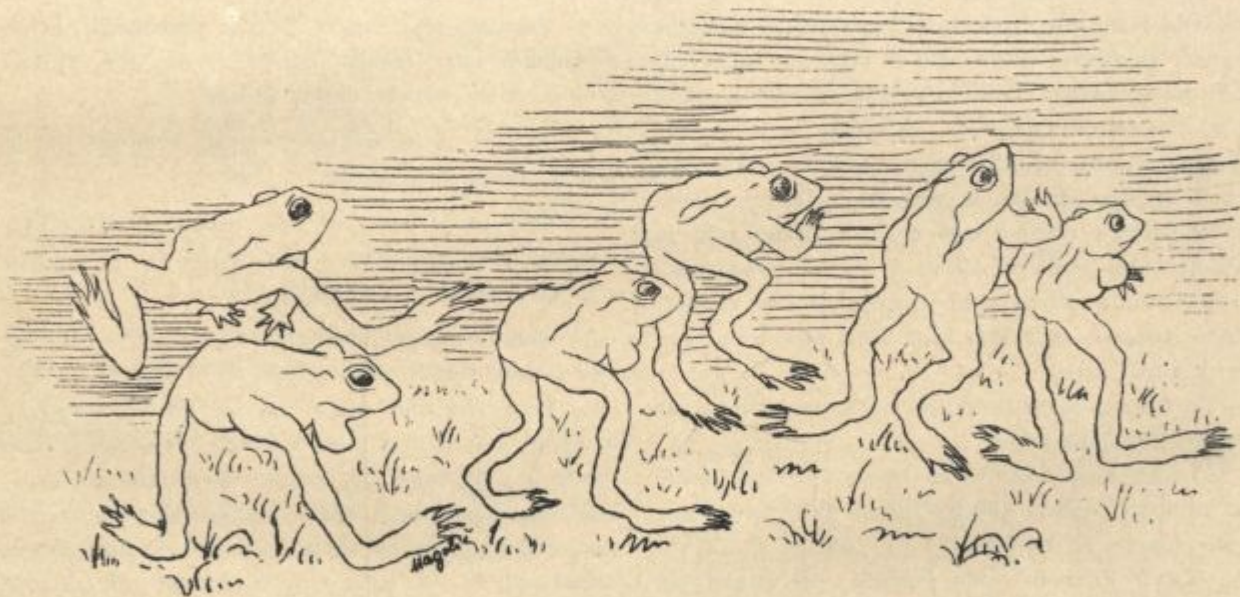
V svoj ornat se da obleči,
Slugam reče konje vpreči;
»Hajd, nasproti Attilu,
Pesoglavcu pasjemu,
Jaz mu bom pokazal!«

Groza Attilo obide,
Ko v ostrog tje papež pride;
Videl poleg Leona
Angeljčka je namreč dva
Njemu žugajoča.

Hunci sedli na konjiče,
Zginoli za laške griče;
Leon jim se je smejal,
V Rim nazaj se je podal,
Lačen in upehan.

Nemški »Eislauf-Verein«

v sedanjem času.

Paralizin.

Komičen prizor. — Spisal Vinko Lapajne.

Slavna gospoda! Dandanes živimo v stoletji iznajdb. Slednji dan prinese nam kako novo iznajdbo. Par, elektrika, plin so sicer izvrstne iznajdbe in tudi ni moj namen možen, kakor so Stepheuson, Edison in drugi »soni« zasluženo slavo kratiti, a to moram poudarjati, da se vse te iznajdbe ne morejo meriti z

mojo, katerej se bode čudil in strmel ves svet. Kaj je plin, par, elektrika, galvanizem, magnetizem, spiritalizem proti mojej iznajdbi — nič! Da, še celo iznajdbe kakor so telegraf, hektograf, hektotelegraf, kaligraf in hektotelekaligraf in drugi »grafi« ne morejo tekmovati z mojo najnovejšo iznajdbo, — fenomenalno iznajdbo.

Če opazujete, slavna gospoda! izredno velikost glave moje, morate priznati, da se v takej glavi ne more roditi kaj navadnega.

Seveda se pri glavi ne sme gledati preveč na kvantiteto, temveč tudi na kvaliteto in ta je v mojej glavi izvrstna. Da vas, slavna gospoda! ne mučim s predolgim uvodom, hočem vam takoj ime svoje iznajdbe povedati.

Ime jej je: Paralizin.

V prvej vrsti hočem demonstrirati le teoretično o mojej iznajdbi, pozneje bodem imel čast tudi praktično poskušati iznajdbo svojo.

Moja iznajdba obstoji iz dveh snovij. Tu v desnej roki imam tvarino, kojo mi je izdelal po navodu slavni Štern v Zagrebu (pokaže steklenico cvička) in tu v levej imam snov od neke zelo znane živali (pokaže košček bombaža). Ta snov nima sicer nobene posebne važnosti. Glavno moč ima le tekočina tu v desnej roki. Obe tvarini sta vsaka zase nenevarni in nedolžni. H konci predstave bodem celo to tekočino izpil, brez da bi mi škodovala. Prava moč pokaže se še-le kadar sta te dve tvarini spojeni. In glejte, tu se pokaže prečudno svojstvo iznajdbe moje. Iznajdba moja ima namreč svojstvo, da ako ta snov, ki jo imam v levej roki namočim s tvarino, kojo imam v desnej roki in vtaknem kakej osebi ali živali v desno uho, takoj navidezno umre, oživi pa takoj zopet, če snov vzamem iz ušes. Istotako zmrznjena žaba oživi ako se jo pri-nesse v gorko sobo.

In glejte, slavna gospoda! na to navidezno smrt zidal sem iznajdbo svojo.

Da bo moja iznajdba za trpeče človeštvo jedenkrat velikega pomena, dokazal bodem takoj in slučajje, ki pa neso slučajji navedel.

Kakor zdravnik nova zdravila pri živalih poskuša, tako sem tudi jaz poskusil sprva upliv svoje iznajdbe pri živini. Prvi eksperiment imel sem z mačkom. Imel sem mačka, ki ni hotel miši loviti. Čakaj, mislil sem si, ti bom že pokazal, po čim so miši. Vzajem skledo, denem vanjo klobaso in postavim pred mačka. Takoj zagrabí maček za klobaso in jo hoče spraviti v želodčne svoje predale, a jaz bil sem hitreji, kajti isti trenutek, ko je hotel maček klobaso pojesti, ga paralizujem, klobaso pa mu iz gobca vzajem. Maček je bil takoj navidezno mrtev.

Potem nalovim miši, jih tudi paralizujem in denem v skledo; na to vzajem mački paralizem iz ušesa in takoj je bila živa in čvrsta. V mislih, da ima še klobaso pred seboj, posebno pa ker mu je še klobaso dišala, zgrabi paralizovane miši in jih požre s pravo požrešnostjo. A kazen mu je bila za petami. Miši zgubile so med potjo od gobca do želoda paralizin iz ušes in dospěvi v želodec zopet oživele, kjer so priredile velikansko prekucijo; uzrok temu je bilo, da je maček poginil.

Ubogí „muc“! Nikdar ni imel več take pojedine.

Sploh se lahko vsaka nam nepriljubljena žival ali stvar paralizuje. Ko sem se uveril, da je moja iznajdba nenevarna, poskusil sem drugi eksperiment pri ženi svoji; mislil sem si, da ako bi mogoče vender-le škodovalo, bilo bi zanjo najmenj škoda, sosebno pa, ker sem imel tehten uzrok.

Zaljubila se je bila v necega dimnikarja, kateri ni ljubezen njeno nikakor odklonil in se vdal s črno svojo dušo in telesom njenim željam.

K sreči prišel sem na ta „črn komplot“ in ju zasačil necega dne skupaj.

Takoj mi je prišel na misel nebeški moj paralizin. Vzajem snov namočeno s tem cvič — — — pardon! s to tekočino in ju paralizujem.

Paralizovanega dimnikarja obesil sem v dimnik, kjer je itak njegov poklic, ženo obesil sem pa na stojalo. Tako sem imel dolgo časa mir pred obešencema in vžival zakonsko prostost. V teku časa mi je bilo vender-le dolgočasno po ženi in sklenil sem jo deparalizovati. Vzel sem ji snov iz ušes in takoj je bila živa. Sedaj, če me ne uboga, pokažem ji paralizin in dimnikarja, ki še sedaj visi v dimniku in takoj je ubogljiva. Tudi v drugih slučajjih rabi se lahko paralizin. Moje sredstvo ima namreč svojstvo, da osebe, katere so paralizovane, se ne postarajo. In glejte, slavna gospoda! kako izvrstno sredstvo je iznajdba moja za ženske, katere so že stopile z jedno nogo v osodepolno trideseto leto in še nimajo moža. Tu se kaj lahko pomaga. Ni potreba družega, kakor da se take zastarele dame paralizuje in razstavi v kakem prodajniškem oknu, tam lahko čakajo dvajset in še več let, dokler ne pride kak udovec in se jih ne usmili.

(Konec prihodnjit.)

Zdravnik in bolnik.

»Vi morate večkrat na zrak in kmalu vam bo odleglo,« svetuje zdravnik bolniku na ulici.

»Ne morem; sem tako slab, da me komaj noge neso.«

»Pa si najemite voznika.«

»Nimam denarja. Saj še stanovnine ne morem plačati.«

»O, potem hodite pa le brez skrbi, vas bode že gospodar na zrak postavil.«

Žalost.

Nek mož je takoj po pogrebu svoje soproge poljubil lepo deklico; ko mu znanci očitajo nespodobnost, odgovori jim:

»Lejte! Vsled same žalosti sem tako zmešan, da ne vem kaj delam.«

Čudno veselje.

Na vseh svetnikov dan krasila je s cveticami neka udova grob pokojnega svojega soproga, ko jo ogovori znanka:

»Kaj si tudi ti tu, Pepa?«

»Da, da! Pred letom mi je umrl soprog in danes sem si mislila: kaj, ko bi si tudi jaz napravila nekoliko veselja, da bi mu nasadila na grob cvetic. saj niso tako drage.«

Pikro.

Imovit gospod dal je natisniti v nek list naslednji oglas:

Preteklo nedeljo bil mi je v gostilni »pri mačku« zamenjan klobuk, za kateri sem dobil slab otročjemu jednak klobuk. Lastnik naj pride po svoj klobuk, a mojega tudi lahko obdrži, kajti jaz ga ne maram, ker ne vem, kaj ima dotični na glavi.«

Premeten sodnik.

Sodnik pripeljal se je na kolodvor. Na kolodvoru vpraša voznika, koliko mu je dolžan.

»Osemdeset krajcerjev,« odgovori mu voznik.

„Ali se upate praveči, da ste res toliko zaslužili?“

„Dà!“

„Prisežite torej, kajti jaz sem sodnik, ter imam pravico zahtevati prisego,“ veli mu sodnik, izvleče iz žepa knjižico ter mu čita prisego, a voznik za njim. Ko končata, spravi sodnik knjižico, ter mu izroči trideset krajcarjev, rekoč:

„Sedaj vam verujem! Tu imate trideset krajcarjev, a petdeset stane prisega.“

Koliko lahko človek vé, četudi ne vidi.

Derviš (mohamedanski minih) potoval je sam po puščavi, ko ga srečata dva trgovca, katera vpraša:

„Kaj ne, vidva sta izgubila velbloda, kateri je bil na desno oko slep, z levo nogo je šepal, sprednji zob mu je manjkal, na jedne strani je nosil med, a na drugej žito?“

Trgovca mu vesela pritrdita ter dostavita: „Ker ste najinega velbloda stoprav pred kratkim videli ter ga tako natanko ogledali, vedeli bodete gotovo tudi, kje bi ga dobila!“

„Draga prijatelja!“ odgovori jima derviš hladno. „Jaz vajinega velbloda nisem niti videl, niti o njem kaj čul.“

„Kako je to mogoče!“ Raztogatita se trgovca. Hočete se z nama norčevati ter odvesti velbloda in bisere, katere je imel optane.“

„Jaz nisem videl niti velbloda niti biserov!“ ponavlja nejevoljen derviš; toda trgovca ga nista poslušala, temveč sta ga pograbila ter odvedla k kadiju (sodniku).

Kadi preišče natanko derviša, a ne najde ničesa sumljivega pri njem. Da-si je pritrdil trgovcema, da mora derviš vedeti kje je velblod, vendar mu ni mogel do živega. Naposled namenil se je bil, kaznovati ga zaradi trdovratne laži, na kar mu derviš sam razvzolja zagonetko, kako je zvedel o posebnostih velblodovih.

„Na poti zapazil sem sled velbloda,“ začel je pripovedovati. „A ker nisem zapazil tudi človeškega sledu, mislil sem si takoj, da je moral velblod lastniku uteči. Ko srečam ta dva trgovca, hiteča proti meni, in vidim, da se na vse strani plašno ozirata, uganil sem takoj, da iščeta velbloda. — Vem tudi, da je bil velblod na desnem očesu slep, ker je bil

osat samo na levej strani omuljen. Da je šepal, tudi ni bilo težko uganiti, ker je bil sled leve noge nedoločnejši, nego desne. Da je živali manjkalo sprednjega zoba, posnel sem iz tega, ker je sredi odgriznjene osata vedno ostal nedotaknjen del. In naposled, da je bil otovorjen na jedne strani z medom, a na drugej z žitom, prepričal sem se, ker sem videl na tleh kaplje medu, okolu katerega so brenčale bučele in zrna žita, katerega so pridno pobirale mravljice. Tako dragi moji! Sedaj upam, da mi verujete, da ne vé človek samo to kar vidi;“ končal je derviš in sodnik ga je kot nekri-vega oprostil.

Oglas.

V Kravji dolini hišna številka 152 prodaja se, ne zaradi pomanjkanja prostora, nego zaradi pomanjkanja denarja, vsa hišna oprava, dva konja, štiri krave, dve telici in jedna brezova metla.

Zagonetki.

Kateri ljudje so najprijaznejši?

Zakaj so ptice najizurjenejše pevke?

Rešitev in ime prvega rešilca prihodnjič.

P. n. g. A. P. v Voloski: Potrdil za naročnino ne priobčuje naše upravništvo, ker je najjasneje potrdilo to, da list redno prejimate. O ključu pa Vam ne vemo ničesar povedati, ker nismo ničesa prejeli. Zdravstvujte! — G. Antidominicus: Napadenec nam je obljubil svoj zagovor. Potrpite toraj, grometi bo pričelo tudi nad Vašo glavo.